

кисело грозде. Зачукаха орѣхи. По едно време Савата се огледа:

— Я! Ами де е Диньо? Да не е отишелъ съ дѣда?

Докато нѣкой му отговори, изведнажъ — прр-а-асъ! — нѣщо изтрещъ, зашумолъ. Гуджо залая уплашено. Всички скочиха. А нѣкой надъ тѣхъ, отгоре, жално извика:

— Олеле, мамо-о!...

Дигнаха очи, и що да видятъ! На единъ отъ по-низкитѣ клоне, току надъ синора, закаченъ за ризката си, висѣше Диньо, разперенъ като жаба, и ревѣше.

— Бре! Сега я свършихме! — викна Савата. — Що щешъ тамъ, бе?

— Олеле! Счупи се... Олеле!

— Я чергата, по-скоро! — изкомандува Савата. — Коста, вържи едина край за самара на Марка и хвани другия! Асене, дрѣжъ оттаткъ! Анче, хвани ти тукъ и стискай здраво! Ха, приближете сега — право подъ него! Пъкъ азъ ще се кача съ пжрта да го обруля. Ама яката дрѣжете!

— Олеле! — викаше Диньо и махаше ржце и крака.

Савата се качи до четала на дървото и — трясъ! брулна веднажъ